

Marten Toonder

Bevend van woede

Alle verhalen van
Olivier B. Bommel
en Tom Poes

2017

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM | ANTWERPEN

Tom Poes en de wens-werkster

Hoe effectief de werkverhouding tussen Jan Gerhard en Marten Toonder was, laat zich aan dit in 1953 geschreven verhaal illustreren. Jan Gerhard vond het in 1978 ongeschikt voor verdere publicatie in een paperback, waarvan toen sprake was. De compositie was rommelig, de voorvallen ongelijkmatig. In februari 1989 (!) schreef Marten terug dat hij het verhaal grondig had omgewerkt 'naar de ontvangen richtlijnen', zodat het nog een keer in de krant en in boekvorm kon worden gepubliceerd.

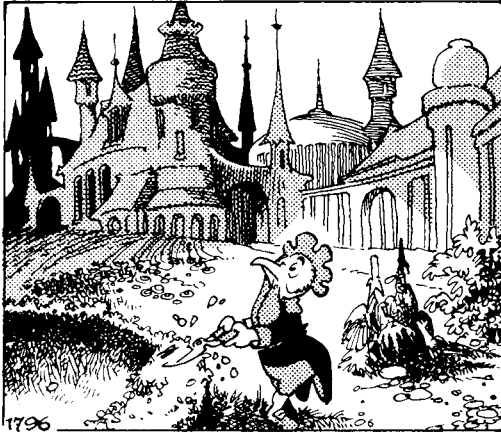
Het thema bleef dat van de wensvervullingen die zich tegen de wenskeren, de wet van oorzaak en gevolg, met een magische fee die alles kan. In het verhaal blijkt heer Bommel het huishouden zonder Joost in slot Bommelstein niet draaiende te kunnen houden. Na het uitspreken van een wens bij een vallende ster krijgt hij een werk-ster in de schoot geworpen, Wijmpje, die opdrachten op magische wijze vervult. Totdat voor haar een grens wordt bereikt.

Tijdens het schrijven van dit verhaal had Toonder moeite om zijn Studio draaiende te houden. Hij wenste dat het anders was. 1953 werd een overbelast jaar voor hem.

Wim Hazeu, schrijver van de biografie van Marten Toonder

Dit is het 52ste avontuur van heer Bommel en Tom Poes. De stroken hebben de nummers 1797-1875 (strook 1796 is er later voor ingevoegd). Het verscheen voor het eerst in *NRC Handelsblad* van 14 januari 1953 tot en met 16 april 1953 en werd uitgegeven door De Muinck & Co in 1953. Bij De Bezige Bij werd dit verhaal eerder gepubliceerd in de bundel *Heer Bommel komt op* (1990).

Bij Uitgeverij Panda verscheen het in deel 11 van de reeks *Heer Bommel: volledige werken: de dagbladpublicaties* (1990).

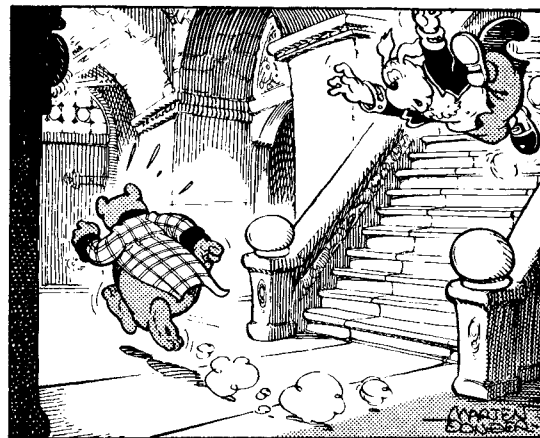
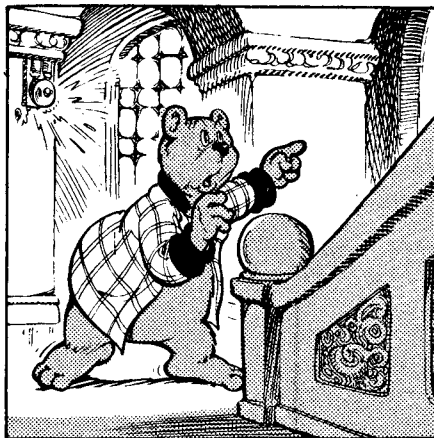
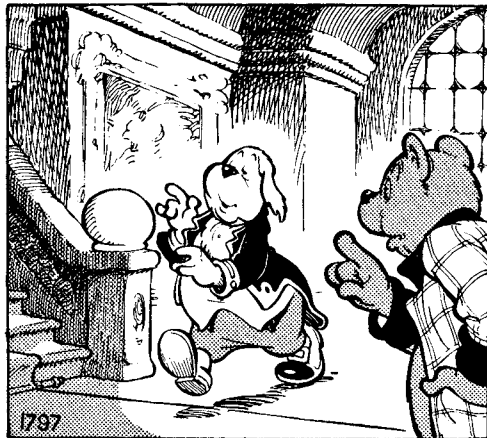
Het was al enige tijd geleden dat Querulijn Xaverius markies De Canteclaer van Barneveldt dicht bij Rommeldam zijn nieuwe buiten had laten bouwen. Het oude kasteel Troebeloo, waarin hij geboren was, had hij aan de gemeente in bruikleen gegeven omdat het te ver van de stad lag. Daar had de wakkere edelman namelijk belangen bij enige bedrijven en instellingen; maar men moet niet denken dat hij zijn tijd vulde met zaken doen. Nee, zo diep was het oude geslacht der Canteclaers niet gezonken. Zijn nieuwe landhuis lag dan ook op aangepaste wijze tussen de heuvels en men kon de bewoner dikwijls door zijn park zien bewegen, mijmerend over een gedicht of doende zijn heg bij te knippen. Ook in de kookkunst was hij zeer bedreven, en hij schepte er vermaak in om zijn pachters les in het spitten te geven.

‘De kunst is om de aarde op voorname wijze te fileren, zoals de eerste De Canteclaer dat te Barneveld deed,’ placht hij te zeggen.

Het buiten beviel hem goed en hij zou dan ook tevreden met zijn leven geweest zijn wanneer Bommelstein niet aan de oostkant van zijn uitzicht gelegen had.

‘Die oude ruïne treft het oog pijnlijk,’ prevelde hij dikwijls wanneer zijn blik erop viel. ‘En de platte figuur die er huist, is stuitend in deze omgeving. Bij gelegenheid zal ik een bod op die bouwval doen. Dan kan de bewoner een goed heenkomen zoeken, terwijl ik het onding met de grond gelijk laat maken.’

Het nu volgende verhaal handelt onder andere over de merkwaardige voorvallen die het gevolg van zijn misnoegen waren.

10 Het kon niet lang uitblijven dat heer Bommel zijn nieuwe buurman ontmoette en met hem in gesprek raakte. De edelman gaf daarbij langs zijn neus weg te kennen dat hij over een belangrijke aangelegenheid wilde praten; en daar maakte heer Ollie natuurlijk gebruik van om hem uit te nodigen voor een etentje. Het valt te begrijpen dat hij zo'n vooraanstaande gast waardig wilde ontvangen en daarom gaf hij Joost menige nuttige raad, zodat de trouwe knecht tegen de avond volkomen uitgeput was.

‘We moeten de tafel dekken met het voorvaderlijke porselein dat ik gisteren gekocht heb, Joost,’ besloot heer Bommel om kwart voor zeven. ‘Haal het even van boven als je wilt, dan kan het afgewassen worden, terwijl ik de markies een drankje aanbied.’

‘Zeer wel, heer Olivier!’ prevelde de bediende, en hij besteeg vermoeid de trap.

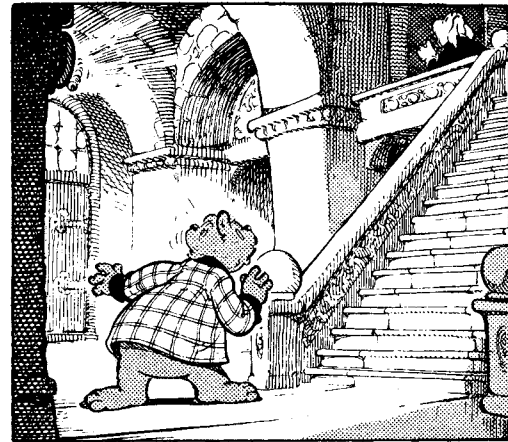
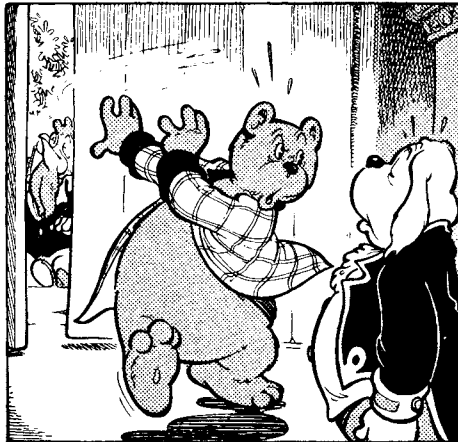
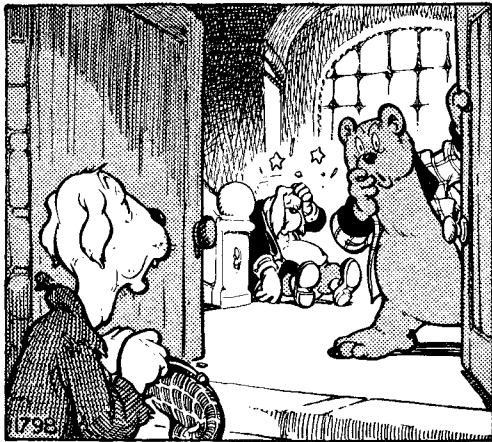
Op dat moment werd er gebeld.

‘Tjonge!’ mompelde heer Bommel zorgelijk. ‘Zou dat de markies al zijn?’ Hij keek verward om zich heen, maar Joost, die boven doende was, kwam niet naar beneden en het bellen herhaalde zich.

‘Joost!’ riep heer Ollie onder bij de trapeleuning. ‘Joost! Hoor je niet dat er gebeld wordt? Waarom doe je niet open? Als heer zijnde kan ik dat toch niet zelf doen?’

Boven klonk het gerinkel van borden en schalen, maar heer Bommel voelde dat hij zijn bezoek niet langer kon laten wachten en snelde ontstemd naar de deur.

De knecht had intussen het kostbare servies weer neergezet en rept zich naar beneden. Door de zenuwen vergiste hij zich echter een treetje en stortte van de trappen af, precies op het moment, waarop heer Ollie de deur opende.

Er stond een vervallen grijsaard op de stoep, gehuld in de geur van spiritus.

‘Heb medelijden met een arme stakker!’ smeekte deze op huilerige toon. ‘Een kleinigheidje, meneer – denk aan mijn vrouw en kinderen!’

Heer Bommel stiet enkele onsamenhangende klanken uit en wierp toen met een driftige beweging de deur weer toe.

Nu wilde het toeval dat op hetzelfde ogenblik de markies De Canteclae de stoep besteeg. Deze staarde een ogenblik naar het dichtsmakende houtwerk en wierp toen door zijn face-à-main een koele blik op de morsige oude, die onder het mompelen van bedreigingen de treden af kwam dalen.

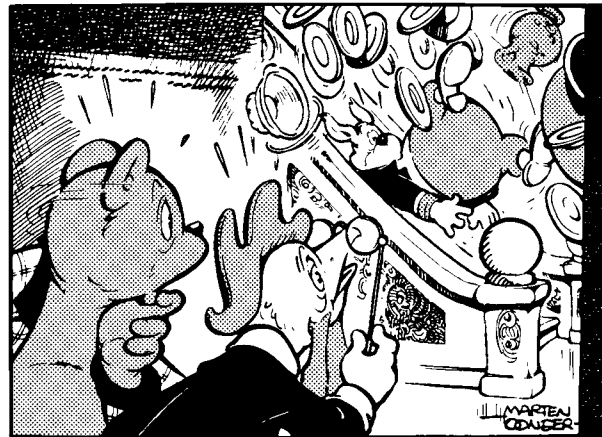
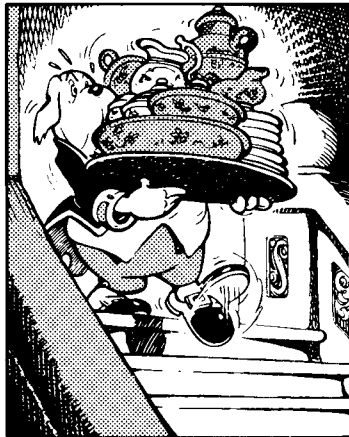
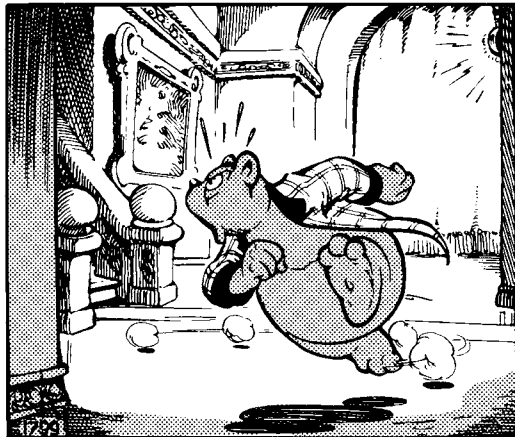
‘Parbleu!’ mompelde de edelman, ‘Bommel laat bezoek uit, zie ik! Waarschijnlijk een familielid! Tiens! Het zijn me de burens wél!’

Heer Ollie had zich intussen naar zijn bediende gehaast om hem terecht te wijzen.

‘Dat gaat zo niet, Joost!’ sprak hij. ‘In de eerste plaats moet je opendoen als er gebeld wordt en in de tweede plaats moet je zonder lawaai de trap af kunnen dalen. Stel je voor dat de markies dit gezien had! Het lijkt nergens op voor een heer van mijn stand! En ga nu het servies halen!’

De getroffen knecht begaf zich opnieuw naar boven, en terwijl hij daar ingespannen bezig was, belde de markies kort doch dringend aan. Heer Bommel wrong zich de handen en keek met een zenuwtrek van de deur naar de trap.

‘Joost!’ riep hij. ‘Joost dan toch! Daar wordt opnieuw gebeld! Doe toch open!’

- 12 De bediende ging echter geheel op in zijn bezigheden, en toen de markies voor de tweede maal op de knop drukte, snelde heer Bommel ten einde raad maar weer persoonlijk naar de voordeur.

‘Als het die bedelaar weer is,’ mompelde hij tandenknarsend, ‘dan zal ik hem de waarheid eens zeggen! En wat Joost betreft; daar heb ik een appeltje mee te schillen!’

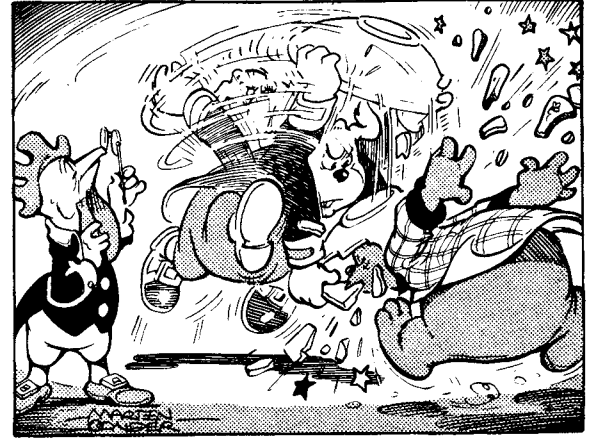
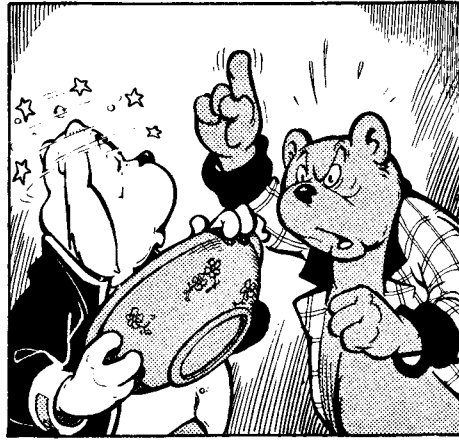
Nu was de arme Joost langzamerhand aan het einde van zijn zenuwen gekomen. Toen er gebeld werd, had hij juist het kostbare servies op een dienblad geladen en schuifelde er voorzichtig mee over de gang. Het geroep van heer Bommel maakte hem zeer nerveus, maar aangezien er geen enkele plek was waar hij zijn zaken kwijt kon, besloot hij door te zetten. Het tweede schellen trof hem boven aan de

trap en nu raakte hij zijn kalmte geheel kwijt. Tastend zocht zijn voet de traprede, doch vond deze niet. En voor de tweede maal die dag, verloor de trouwe knecht het evenwicht.

Te midden van neerstortend kostelijk porselein bonkte hij de treden af om versuft beneden in de hal te blijven liggen, terwijl de borden en schotels om hem heen regenden.

Heer Bommel had juist de markies binnengelaten toen dit gebeurde. De begroeting bestierf hem op de lippen en als door de donder getroffen bleef hij staan luisteren naar het breken van het vaatwerk.

‘Parbleu!’ mompelde de markies, de face-à-main heffend. ‘Uw personeel is reeds aan het opdienen, hoor ik! Ik ben toch niet te laat, naar ik hoop?’

Het zal ieder oplettend lezertje duidelijk zijn dat de bediende Joost zich erg onprettig voelde; en het breken van heer Bommels fraaiste serviesgoed, gedeeltelijk op zijn schedel, beroorde hem van de laatste weerstand. Hij bleef dan ook versuft liggen en reageerde niet toen heer Ollie en de markies zich over hem heen bogen.

‘Het komt me voor dat uw lakei een weinig... eh... onhandig is geweest!’ mompelde de laatste meewarig. ‘Och ja, men heeft wat te stellen met het personeel tegenwoordig! Maar gelukkig is dat aardewerk van een eenvoudig soort. Keukengoed zeker?’

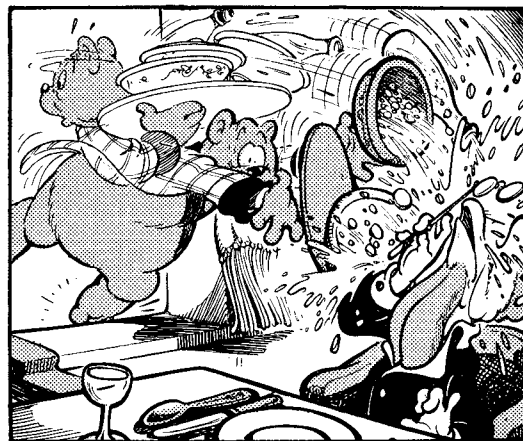
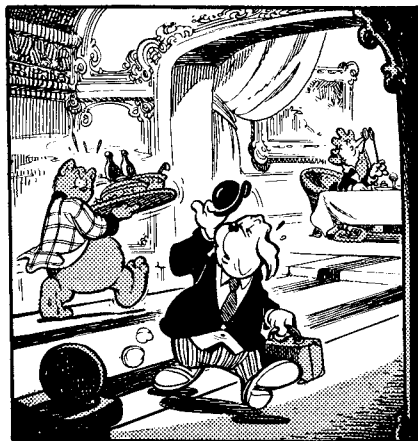
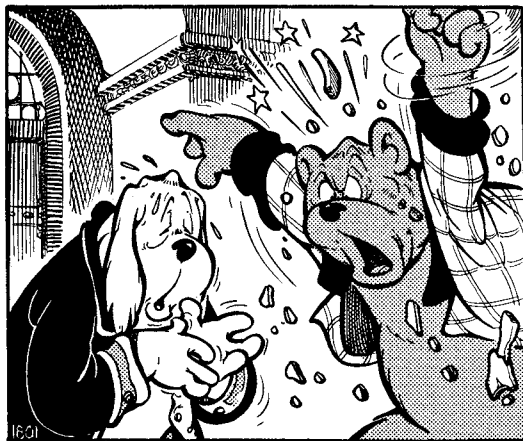
Deze laatste opmerking bracht heer Ollie tot het uiterste. En zijn woede uitte hij zeer onrechtvaardig op zijn ongelukkige knecht.

‘Joost, je bent een prul!’ riep hij met overslaande stem. ‘Je kan niets!

Je kan niet eens een deur opendoen als er gebeld wordt en je kan niet eens eenvoudig aardewerk naar de keuken dragen. Je bent een nul! Je bent een... eh... een frunnik!’

De trouwe bediende richtte zich langzaam overeind, terwijl de ze-
nuwen hem naar het hoofd stegen. Met een droge snik greep hij een grote schaal die als door een wonder heel was gebleven en liet het vaatwerk met kracht op heer Bommels schedel neerdalen, zodat het in scherven uiteenspatte.

‘Parbleu!’ mompelde de markies toen zijn gastheer tegen het parket sloeg. ‘Zéér slecht gedrild personeel. Maar ja, wat wil men, wanneer men zelf geen moreel overwicht heeft?’

14 Heer Bommel kwam langzaam weer overeind en betastte met een troebele blik de buil op zijn schedel.

De bediende had inmiddels tijd genoeg gehad om de draagwijdte van zijn daad te overzien en het bloed trok hem uit de trillende wangen.

‘Ex-excuseer, heer Olivier!’ sprak hij met bevende stem. ‘Ik v-vrees dat de val me in het hoofd is geslagen, als ik zo vrij mag zijn. Het was hoogst ongepast uw persoon te kwetsen, en ik...’

‘Erui!’ loeide heer Ollie, bevend van woede. ‘Ik wil je nooit meer zien. Maak dat je wegkomt, als je begrijpt wat ik bedoel!’ Hij beheerste zich en wendde zich tot zijn gast. ‘Gaat u maar vast naar de eetkamer, markies!’ vervolgde hij met een gemaakt lachje. ‘Ik zal persoonlijk de maaltijd opdienen! Dit was een klein misverstand. Dat kan gebeuren, zeg u nu zelf.’

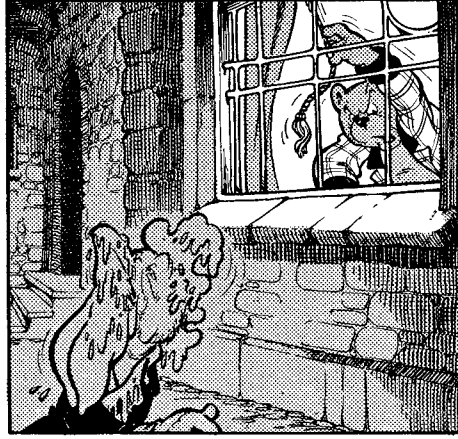
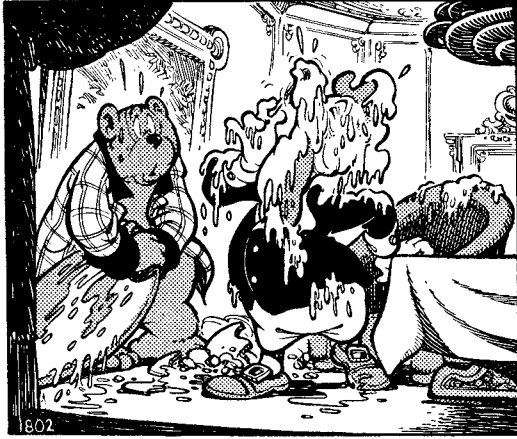
De markies trok de wenkbrauwen een weinig op en zette zich aan

tafel. En heer Ollie repte zich naar de keuken en schotelde zo goed en zo kwaad als dat ging het eten op. Vervolgens zette hij alles op een dienblad en liep onzeker en morsend terug door de hal. Daar kwam hij de bediende Joost tegen, die met een koffertje in de hand op weg was naar de voordeur.

‘Vaarwel, heer Olivier!’ sprak de trouwe knecht, droevig de bolhoed lichtend. ‘Ik ga. Maar wanneer u me nodig hebt, kunt u me bereiken in ‘Het Bonte Paard’. Daar zal ik op uw berichten wachten, als u me toestaat.’

‘Dan kan je lang wachten!’ snauwde heer Ollie, die zijn gekwetste schedel nog steeds voelde kloppen. ‘Maak dat je wegkomt!’

Zo sprekende lette hij niet op de drempel, en de gevolgen waren vreselijk. Hij struikelde, zodat het kostelijke voedsel werd uitgestort over de wachtende markies.

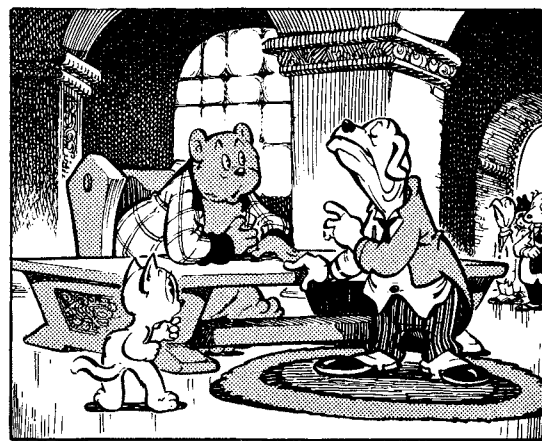
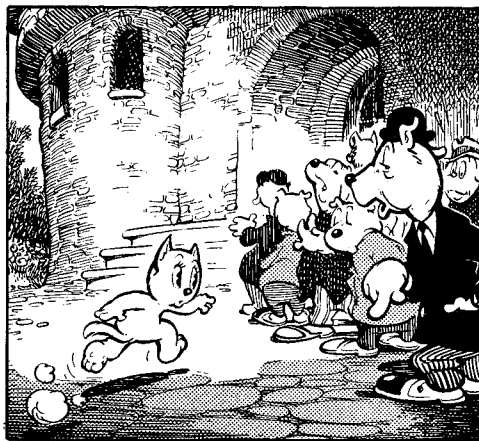
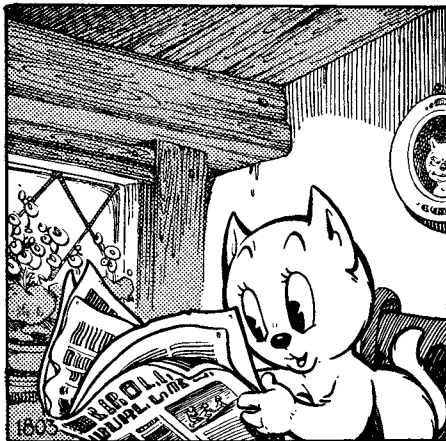
Deze bleef een ogenblik bewegingloos zitten, maar toen stond hij met grote waardigheid op en verwijderde enige selderij uit zijn ooghoek.

‘Voilà!’ sprak hij met beheerste stem. ‘Ge hebt het uiterste aan lomphed bereikt, Bommel! Ge zijt een vlegel!’

Heer Ollie frommelde aan zijn dienblad en zocht vergeefs naar woorden. De aandoening had hem geheel overmeesterd en het was hem onmogelijk een gedachte te ontwikkelen.

‘Ge zult mij genoegdoening geven voor dit affront, waarde heer!’ hernam de markies koel. ‘Ik daag u uit tot een duel – ge kunt een dezer dagen mijn secondanten tegemoet zien. Vaartwel!’ En met deze woorden verliet de edelman het huis.

Heer Bommel wankelde naar een venster en blikte de fier voortstappende figuur na, die zich, bedekt met etensresten, langs zijn raam spoedde. Bij het passeren schudde De Canteclaer meewarig het hoofd en met een kreet greep heer Ollie het koord van het zware overgordijn om dit dicht te trekken. Maar de zenuwen hadden hem te pakken en daardoor gaf hij zo’n geweldige ruk, dat de eiken gordijnroep uit de muur losschoot en te midden van kalk en stof ter aarde stortte. Heer Bommel werd zodoende bedolven onder vele meters fluweel en was voor enige tijd aan het oog onttrokken.

16 Toen Tom Poes de volgende dag in zijn huisje de krant zat door te nemen om te zien of daarin nog avonturen werden aangeboden, raakte hij als vanzelf op de advertentiepagina. Daar viel zijn oog onmiddellijk op een annonce waarin heer Olivier B. Bommel een keurige bediende zocht, goed kunnende koken en in staat zonder morsen tafel te dienen.

‘Tjonge!’ mompelde Tom Poes. ‘Zou er iets met Joost gebeurd zijn? Als heer Ollie zoiets in de krant zet, moet hij wel erg in de moeilijkheden zitten! Ik zal eens gaan kijken!’

Hij sloot zijn voordeur en toen hij bij Bommelstein aankwam, zag hij daar een rij figuren staan, die zich keurig achter elkaar hadden opgesteld.

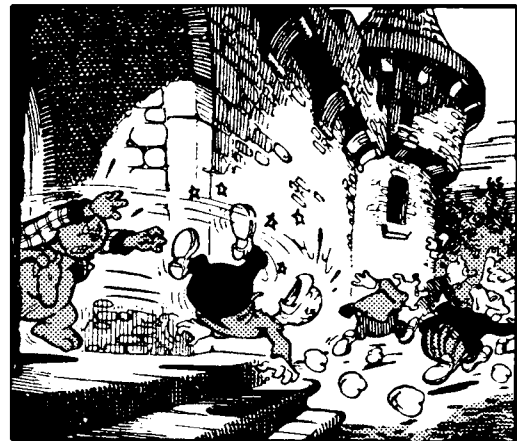
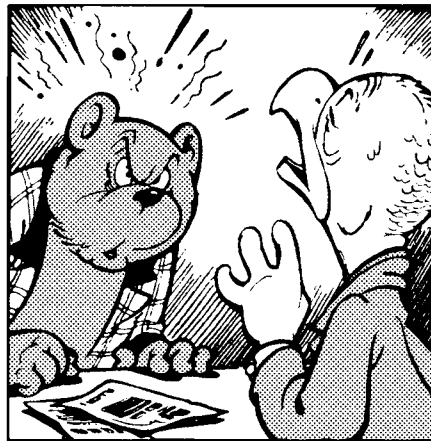
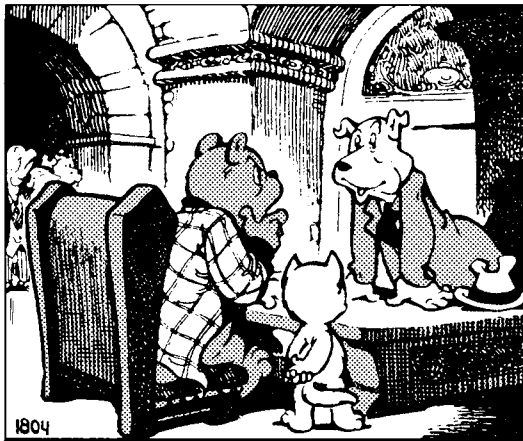
Hij liep er snel langs zonder zich te storen aan het gemor dat uit de groep opsteeg. Na enig dringen schoof hij de hal binnen waar heer Bommel zorgelijk achter een tafel zat, in gesprek met een betrekkingsoeker.

‘Kan je goed de deur opendoen als er gebeld wordt?’ hoorde Tom Poes hem vragen. ‘Zonder vallen en zo?’

‘Dat zal wel gaan!’ zei de ander koeltjes. ‘Maar voor we verder gaan, zou ik toch wel graag uw getuigschriften even inzien!’

‘Mijn getuigschriften?’ herhaalde heer Ollie ontsteld.

‘Zeker!’ hernam de sollicitant. ‘Ik dien alleen bij eerste klas huizen! Zodoende!’

Heer Bommel bewolkte nog meer, maar toen hij Tom Poes zag, klaarde hij een weinig op.

‘Eindelijk een bevriend gezicht!’ zei hij, de bediende wegwenkend. ‘Eindelijk iemand die mij begrijpt en die weet wat een heer nodig heeft. Kom, jonge vriend, help me bij het zoeken.’

‘Waar is Joost gebleven?’ vroeg Tom Poes.

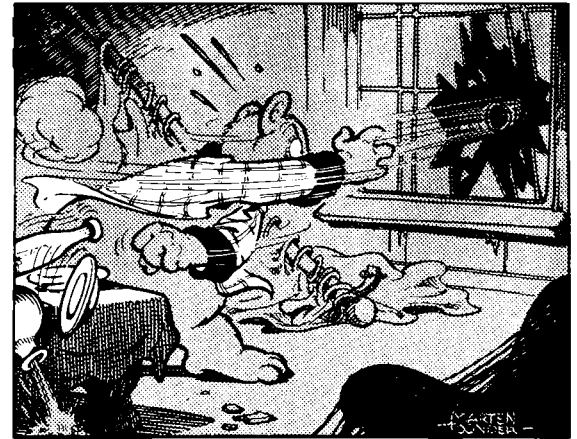
Heer Ollies voorhoofd groefde zich en zonder antwoorden wendde hij zich tot de volgende sollicitant.

‘Ik kom voor die betrekking,’ sprak deze. ‘Maar voordat ik u mijn voorwaarden uiteenzet, zou ik graag van u vernemen hoe het staat met de pensioenregeling.’

‘Wie volgt?’ riep heer Bommel geprikkeld. ‘Ik wil een ijverige knecht en geen rentenier!’

De rij schoof een weinig op en de volgende betrekkingzoeker meldde zich. ‘Ik hoop dat u met uw tijd meegaat, meneer,’ sprak deze. ‘Onze vakbond zegt dat wij gerechtvaardigde eisen kunnen stellen. En daarom maak ik u erop attent dat ik tenminste drie vrije dagen per week wens te hebben, benevens goede voeding, bewassing en huisvesting...’

‘Ik zal jou huisvesten!’ kreet heer Ollie, in grote woede de gegadigde het huis uitwerpend.

18 Het was avond voordat de laatste bediende verdreven was en in de schemering over de horizon verdween.

‘Kom, jonge vriend!’ sprak heer Ollie mat. ‘Het is welletjes geweest. We gaan nu eten, want een Bommel eerbiedigt de wetten der gastvrijheid zonder klagen, hoe zorgelijk de omstandigheden ook mogen zijn. Denk je eens in: een heer die zonder hulp de huishouding van slot Bommelstein moet drijven!’

Tom Poes keek naar de vuile borden en de neergestorte gordijnen en ook merkte hij op dat het elektrische licht niet brandde en vervangen was door een walmende kaars.

‘Ja,’ zei hij, ‘het ziet er hier ongezellig uit, heer Ollie! Waar is Joost toch?’

‘Praat me niet over Joost!’ gromde heer Bommel. Hij nam een blikje

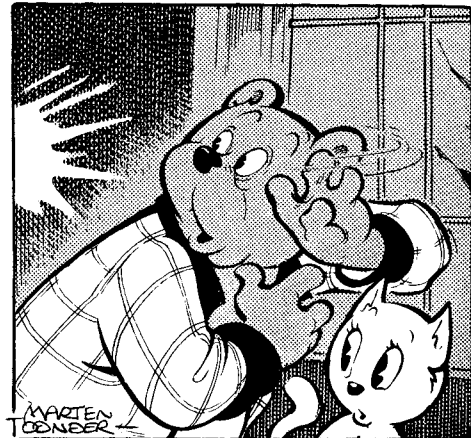
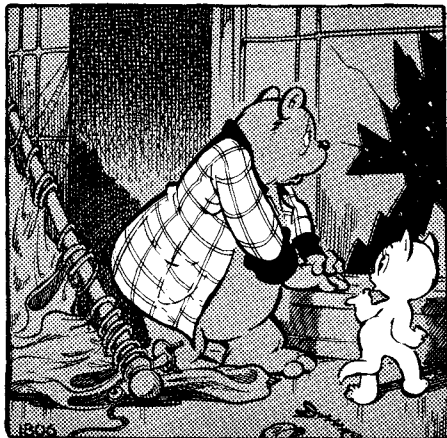
spinazie van een stapel en stak de blikopener in het deksel.

‘Joost was héél lelijk tegen me,’ voer hij voort. ‘Ik heb hem... oef!! dat ding werkt niet! Moet ik dan alles alleen doen? Eh... Ik heb hem moeten ontslaan, bedoel ik. Hij ging te ver met een schaal, die hij...’

Op dat moment gleed de blikopener uit, zodat de tobrende heer zich lelijk bezeerde.

‘U hebt hem verkeerd in het blik gestoken, heer Ollie,’ zei Tom Poes. ‘En u kunt beter een nieuwe stop in de elektrische leiding doen dan hier met kaarslicht werken.’

‘Zo, nog aanmerkingen ook!’ riep heer Bommel. Hij staarde enkele ogenblikken met toenemende woede naar het blikje en wierp het toen met grote kracht door het dichte venster de nachtlucht in.

Hiermee bedaarde zijn woede even snel als zij was opgekomen. Mis-moedig trad hij aan het venster en staaarde door het gebroken glas in de nachtlucht.

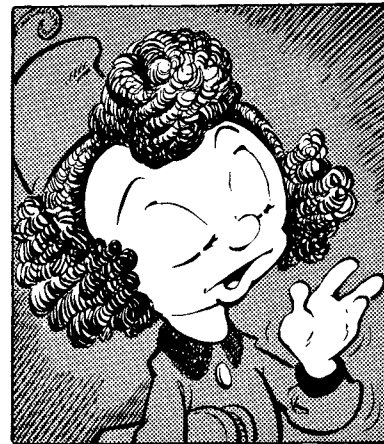
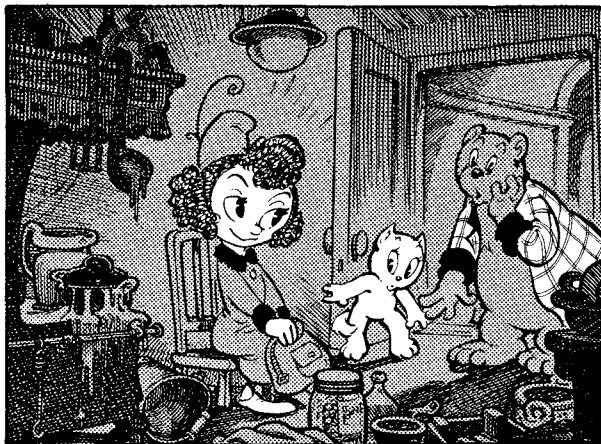
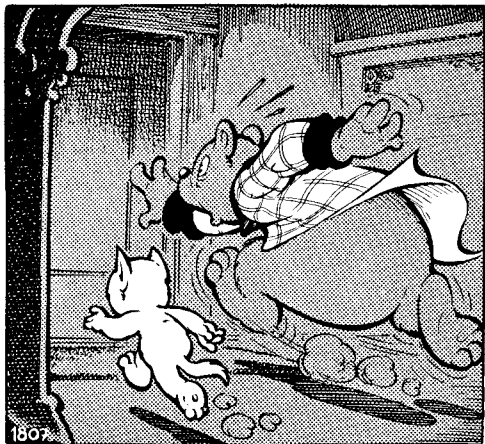
‘Wat een toestand!’ mompelde hij. ‘Joost ging véél te ver, dat is waar, maar nu zit ik hier, eenzaam en verwaarloosd... Ach, ik denk dat ik de wijde wereld maar ga intrekken, van herberg naar herberg, zonder bekende woon- of verblijfplaats, overal over en te veel...’

Tom Poes wilde net zeggen dat zijn vriend een beetje overdreef, toen hij plotseling in de zwarte hemel een vallende ster zag.

‘Kijk!’ riep hij. ‘Nu kunt u een wens doen, heer Ollie! Gauw!’

‘Een wens?!’ herhaalde heer Bommel verward, ‘eh... ja... een wens! Wat...? Eh... ik bedoel... Ik wens iemand die voor mij zorgt en die al mijn moeilijkheden oplost, dat wens ik!’ Hij draaide zich om en keek een beetje verlegen naar Tom Poes. ‘Onzin!’ zei hij kort. ‘Vallende sterren en wensen doen zijn bijgeloof. Komaan, we hebben nog steeds niet gegeten en...’

Op dat moment klonk er uit de keuken een daverende klap, en heer Bommel slaakte een kreet. ‘D-daar heb je het al!’ jammerde hij. ‘De vallende ster! De wens!’

20 Hij sprong op en rende naar de gang. ‘Volg me, T-Tom Poes!’ riep hij uit. ‘Ik bedoel... eh, de keuken is getroffen door die vallende ster!’

Tom Poes rukte de keukendeur open en bleef verbaasd op de drempel staan. Het vertrek was net als de eetkamer door een kaars verlicht, omdat heer Ollie geen kans had gezien om de doorgeslagen stoppen te vervangen. En in het zwakke schijnsel zat, te midden van vervuild vaatwerk, een vreemd figuurtje naast het fornuis.

‘Een... een v-vrouw!’ stamelde heer Ollie met geknepen stem.

‘Tjonge!’ zei Tom Poes, ‘wie is dat?’

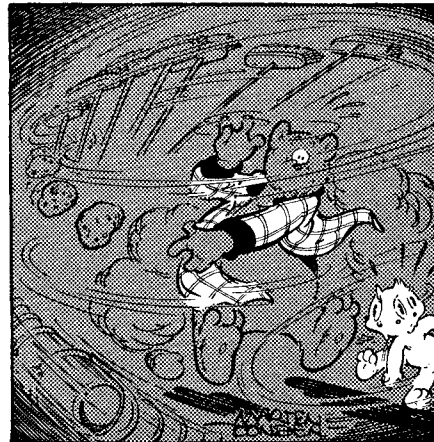
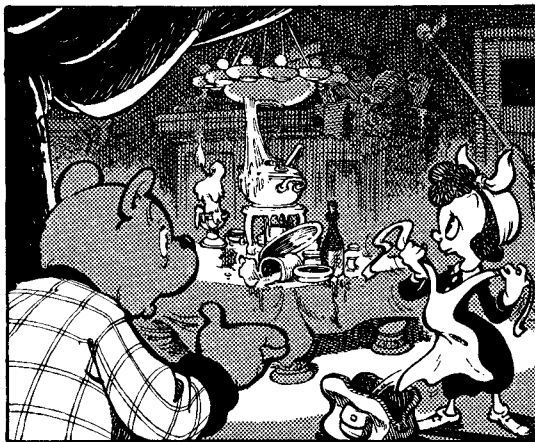
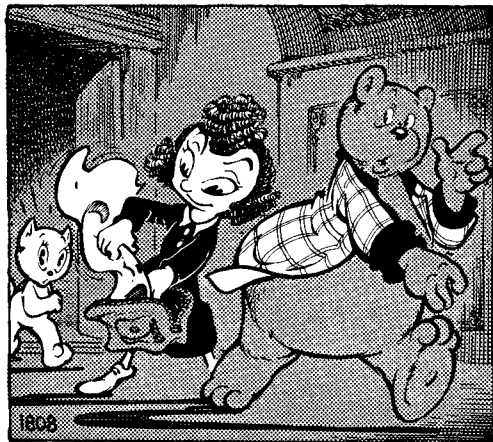
Er heerste even stilte. De vreemde bezoeker keek met een domme glimlach naar de verbaasde figuren in de deuropening en zei niets.

‘Komaan!’ zei heer Ollie, al zijn moeder verzamelend, ‘wie bent u, mevrouw? B-bent u een gevallen ster?’

‘Hihihi! Die is goed!’ zei de vreemde. ‘Ik ben geen gevallen ster, hoor! Ik ben de werkster. Op die advertentie zagezegd. Noem me maar gewoon Wijmpje.’

‘D... de w-werkster?’ stamelde heer Bommel. ‘Op die advertentie? Maar ik heb een bediende gevraagd!’

‘Hihihi, een bediende!’ sprak Wijmpje geringschattend. ‘Mansvolk! Daar heb je niks aan, meneer. Ik ben goed voor alle werk dat me opgedragen wordt!’

Heer Ollie staaarde haar verbluft aan. ‘Een werkster!’ mompelde hij zorgelijk. ‘Ik heb daar nog nooit van gehoord. Maar met al die rommel in huis mag ik niet al te kieskeurig zijn. Als het je dus ernst is met dat werken, goede vrouw, wil ik weleens een proefje nemen.’

‘Jawel – een maan lang,’ bevestigde het vrouwtje. ‘Zo hoort het; een maan!’

Heer Bommel sloeg daar geen acht op, terwijl hij haastig naar de eetkamer liep. Wijmpje volgde hem opgewekt en stopte onder het gaan haar hoed en mantel in de karabies die ze bij zich had. Vervolgens strikte ze een stofdoek om haar permanent, en tenslotte hulde ze zich in een schort, zodat ze bij het betreden van het eetvertrek geheel gereed scheen om aan het werk te gaan.

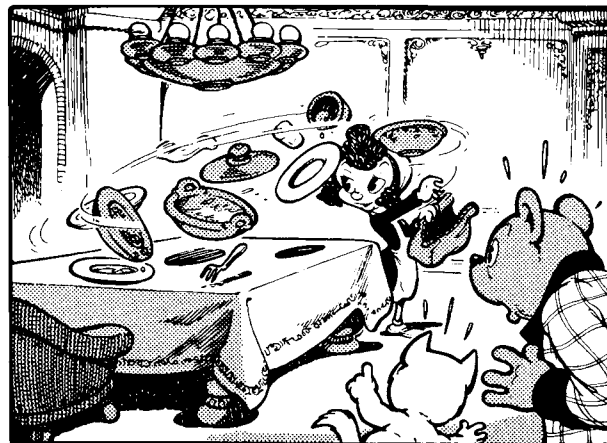
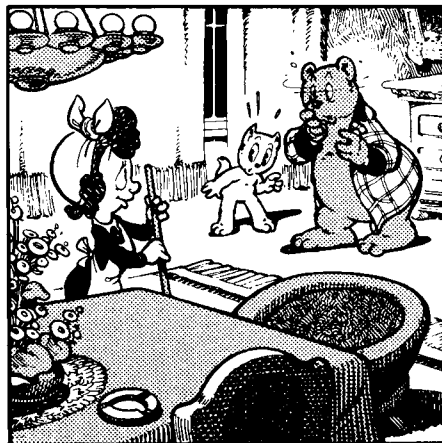
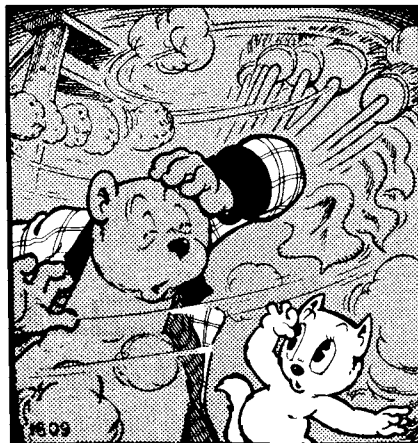
‘Kijk!’ zei heer Ollie, vluchtig om zich heen kijkend, ‘wat een bende, niet? Maar och, je moet bedenken dat een heer van mijn stand niet zo geschikt is om het huishouden te doen. Ga dus maar aan de gang, mijn kind!’

Wijmpje deed echter niets en heer Bommel herhaalde: ‘Ga maar aan de gang, waar wacht je op?’

‘Op u!’ zei de werkster. ‘U hebt niet gezegd wat ik moet doen!’

‘Dat is sterk!’ riep heer Ollie. ‘Dat zie je toch wel? De kamer moet worden opgeruimd en de vaten moeten worden omgewassen en... eh... alles!’

Nauwelijks had hij deze woorden gesproken of het leek alsof er een wervelwind in het onordelijke vertrek losbarstte.

22 Heer Bommel en Tom Poes staarden met open monden naar de wervelingen om hen heen. Terwijl de gordijnen op hun plaats plopten, suisde het morsige vaatwerk de kamer uit. De kaars verdween op het moment dat het elektrische licht weer aanfloekte en intussen bewogen stofdoeken, sponzen en bezems zich met grote kracht door het vertrek.

De werkster was te midden van al deze bedoening niet zichtbaar, daarvoor was de snelheid van het gebeuren te groot. Maar even snel als het begonnen was, eindigde het ook weer, en daar stond Wijmpje rustig op haar zwabber te leunen.

‘Dat is dat!’ sprak zij. ‘Wat nu, meneer?’

‘Drommels!’ zei heer Ollie uitgeput, ‘dat was niet gewoon! Zoiets heb ik nog nooit gezien. Dat is geen werken – dat is hekserij, wat jij, Tom Poes?’

‘Hm, ja,’ zei Tom Poes, ‘het was een mooi gezicht. Maar wat zou u

nu van een beetje eten denken, heer Ollie?’

‘Goed dat je het zegt!’ zei heer Bommel. ‘Net wat ik zelf al dacht. Eh... Kan je ook een eenvoudig, voedzaam maal bereiden, goede vrouw?’

‘Hihhihi! Ja zeker!’ zei Wijmpje.

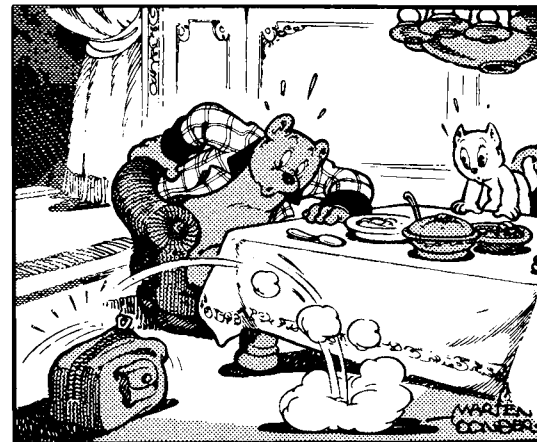
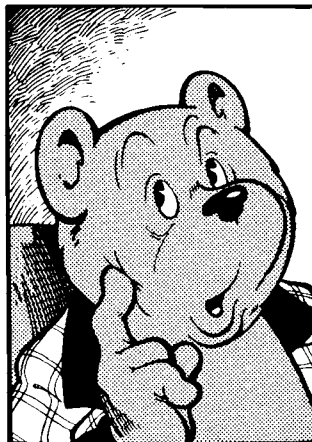
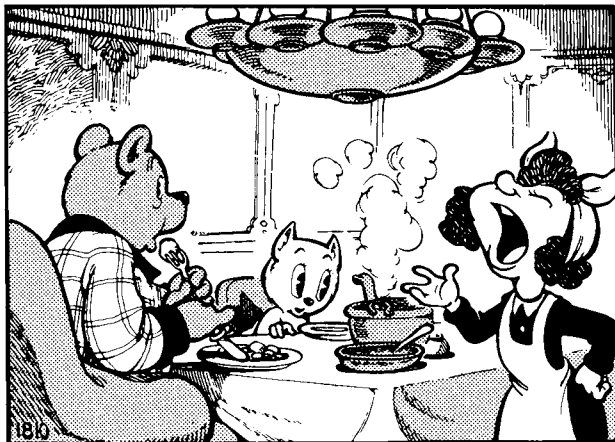
Ze bleef echter rustig staan, en heer Bommel vroeg ongeduldig: ‘Waarom doe je het dan niet?’

‘Omdat u het niet zegt!’ legde zij uit.

‘Wel heb je ooit!’ riep heer Ollie. ‘Dat is sterk! Eh... maak het eten klaar, Wijmpje!’

Na deze woorden greep de vreemde werkster in haar karabies en liet bliksemsnel een lange rij gevulde schalen en lege borden op de tafel neerdalen.

‘Dat is dat!’ sprak ze. ‘Wat nu, meneer?’

Heer Bommel ging zitten en onderzocht de inhoud van de schalen.

‘Eten,’ sprak hij goedkeurend. ‘Voortreffelijk eten zo te zien.’

‘Natuurlijk!’ riep Wijmpje verontwaardigd. ‘Wat dacht u dan? U zegt: “Ik wil eten hebben”, en ik zorg dat er eten is. Tenslotte kan ik zagezegd de hele huishouding doen met de fijne was er nog bij als het moet. Mijn handen staan niet verkeerd en ik houd van aanpakken. Maar de fijnere trekjes zagezegd zijn mijn specialiteit!’

‘Hm, zo zo!’ zei heer Ollie, ‘kijk eens aan.’

Hij proefde gretig van het voedsel. ‘Het smaakt best,’ vervolgde hij, ‘je zou niet zeggen dat het zo uit die tas komt, want het is goed op temperatuur, wat jij, Tom Poes?’

‘Ja!’ zei Tom Poes, ‘het is lekker.’

‘Mooi!’ riep Wijmpje opgewekt, ‘dat is dan dat. Wat nu, meneer?’

‘Hm...’ zei heer Ollie, zoekend om zich heen kijkend, ‘hm... eh... nu niets meer, goede vrouw.’

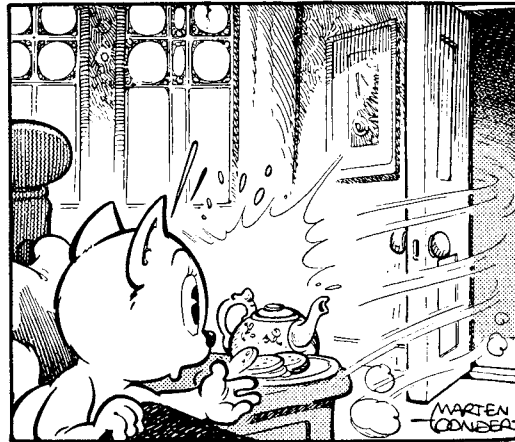
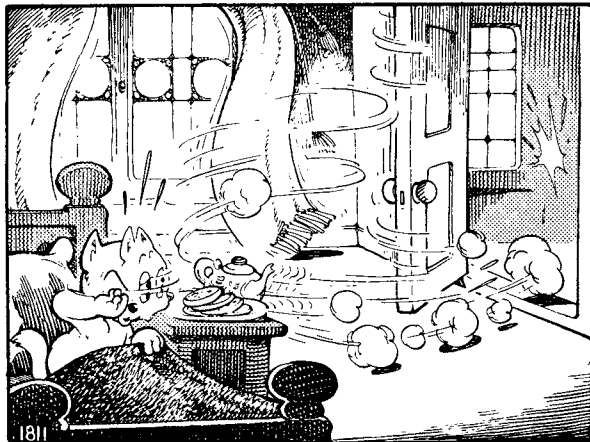
‘Het ontbijt morgenochtend,’ zei Tom Poes haastig.

‘Ja, ja, natuurlijk, het ontbijt en de thee en zo,’ gaf heer Bommel toe. ‘Maar het is genoeg voor vandaag, ga maar lekker slapen.’

Er klonk een schurend geluid. De vreemde werkster was met grote snelheid in haar karabies gedoken en trok de ritssluiting zorgvuldig achter zich dicht.

‘Vreemd!’ zei heer Ollie onthutst, ‘héél vreemd.’

‘Ja,’ gaf Tom Poes toe, ‘het is niet gewoon. Het enige lastige aan haar is dat ze niets uit zichzelf doet – ze doet alleen maar wat haar gezegd wordt.’

24 Tom Poes werd de volgende morgen wakker door een korte klop op de deur van heer Ollies logeerkamer. De deur vloog open, een dienblad met thee en etenswaren zoefde op het nachtkastje, terwijl de gordijnen ratelend openschoven en een luide stem riep: 'Goede morgen! Het is mooi weer en de wind komt uit het zuiden!' Daarop verdichtten de flitsen zich en nu werd de gestalte van Wijmpje zichtbaar.

'Dat is dat,' sprak ze. 'Wat moet er nu gebeuren?'

Tom Poes had nog last van slaperigheid, maar langzamerhand herinnerde hij zich dat dit merkwuurdig karakter alleen maar deed wat haar werd opgedragen.

'Ik weet het niet,' mompelde hij. 'Het is meer iets wat heer Ollie aangaat. Heeft hij niets gezegd?'

'Nee,' zei Wijmpje, 'ik geloof dat hij niet goed weet wat hij wil. En dat is lastig, zozegged, want ik kan helemaal niet willen. Zodoende, ziet u?'

'Hm,' zei Tom Poes. 'Ga dan maar het huis schoonmaken. Dat lijkt me het beste, want dat is in lange tijd niet gebeurd.'

Hij was nog niet helemaal uitgesproken, toen de werkster de kamer al uitflitste.